

Досѣтливостъ

Една вечеръ се събрали нѣколко другари да си поприказватъ. Станало дума за досѣтливостъ. Единъ отъ другаритѣ, който обичалъ да се хвали, казалъ:

— Не знамъ какъ така, но много ми приляга да разрешавамъ гатанки и въобще да отговарямъ на въпроси, за които се иска досѣтливостъ.

— Ха, така ли? казалъ другъ. Хайде да видимъ. Слушай сега. На единъ островъ, кой знае къде е той, когато осждали нѣкого на смъртъ, все пакъ му давали една надежда за спасение: оставяли го да тегли жребие. Туряли въ едно сандъче две книжки — на едната било писано „животъ“, на другата — „смъртъ“. Ако осждениятъ изваждалъ първата — пуцали го на свобода, ако изваждалъ листчето съ думата „смъртъ“ — изпълнявали присъдата.

Но единъ осжденъ ималъ врагове, които искали да премахнатъ всѣка надежда за спасение. Презъ нощта, срещу деня, когато щѣло да се тегли жребие, тѣ извадили изъ сандъчето книжката съ думата „животъ“ и вмѣсто нея турили още една книжка съ думата „смъртъ“.

— Значи, която книжка и да извади, не ще избѣгне наказанието, нали? Обадилъ се единъ,

— Да, но той ималъ и приятели. . .

— Които пакъ промѣнили книжката ли?